

[Elgaard.]

holdes nu, da dette erhverv ligesom andre erhverv får sine omkostninger stærkt forhøjet på grund af stigningen i lønningerne.

Det betyder dog ingenlunde, at landbruget ikke som andre erhverv stadig bærer byrder. Der ydes fra landbrugets side gennem kornordningen et ikke ringe bidrag til den øvrige befolkning, en byrde, der yderligere er blevet forøget som følge af nedsættelsen af de maksimalpriser, regeringen havde foreslået, en nedsættelse, der vel i sidste instans næst socialdemokratiet skyldes retsforbundets indgriben.

Det var jo ret ejendommeligt, at retsforbundet, der ellers plejer at være helhjertede tilhængere af fri prisdannelse og lige så skarpe modstandere af alle statsindgreb, pludselig blandede sig i spørgsmålet om kornpriserne og — som det lød — ville være med at bestemme, hvad landmændene skal have for afleveringskornet.

Iøvrigt hilser jeg med tilfredshed, at kornordningen på andre områder er blevet mildnet. Udskrivningsmængden er blevet nedsat, skove og frugtplantager er blevet fritaget for afleveringspligt, og den uheldige bestemmelse om vandprocenten, der betingede fradrag ved tørring, er bortfaldet.

Som delvis kompensation for den forhøjelse af hjemmemarkedspriserne, som prisbindingernes bortfald betød, enedes man som bekendt om et statslån til mælkeprisens nedsættelse, hvad jeg finder var langt at foretrække fremfor den rabatordning for flæsk, som man på et givet tidspunkt havde tanker om at gennemføre. Statstilskuddet til mælken kommer især de børnerige familier tilgode, og man undgår den uheldige deling af befolkningen, som en flæskerabatkortordning for et udsnit af befolkningen ville have betydet.

Derimod er jeg ked af, at det ikke lykkedes at formindske tilskuddet til brødet. Det er i virkeligheden ikke sagligt forsvarligt at holde brødpriserne så langt nede, at brød er et billigere fodermiddel for husdyr end korn, men regeringen kunne jo ikke på dette punkt få de andre partier i tale. Jeg håber, det lykkes næste gang, for også for tilskudsordningernes vedkommende må vi sigte mod en afvikling, og det er særdeles rimeligt på dette område at begynde med en afvikling af tilskuddet til brødet.

Det samme gælder efter min opfattelse skorabatkortene til børn, hvad regeringen jo også har givet udtryk for ved at foreslå rabatten nedsat til 15 kr. for et halvår mod tidligere 40 kr. for et år. Men på dette punkt så vi det mærkelige, at retsforbundet, der

ellers er tilskuddenes svorne modstander, halvvejs gav tilslutning til et af socialdemokraterne stillet forslag om en større skotøjsrabat, men dog således at denne indregnedes i børnetilskuddet. Det glæder mig dog, at dette ikke gennemførtes; vi fik i stedet en skotøjsrabat på 30 kr. uafhængig af børnetilskuddene og for et helt år.

Venstre er som bekendt ikke modstander af, at der i vor lovgivning tages sociale hensyn, men det kan nok undertiden ske, at vi ikke ønsker det gjort på samme måde, som andre ønsker det; f. eks. undrede vi os over den energi, socialdemokratiet lagde for dagen med hensyn til at holde ølpriserne nede. Der var dog andre steder i afgiftslovene, hvor det havde været rimeligere at lempe, ligesom der ikke havde været noget urimeligt i at give cigaretterne en lille tak opefter for at skaffe dækning for de nedsættelser, der ønskedes på andre områder, hvor der er tale om varer, der ikke udelukkende kan karakteriseres som luksusvarer. Dog, betragtninger i den her angivne retning kunne ikke samle tilstrækkelig tilslutning, og vi har da akkviesceret ved det resultat, som nåedes, og som jeg i det store og hele finder nogenlunde tilfredsstillende.

Nu, da jeg igen berører afgiftslovene, kan jeg ikke undlade at nævne det kuriosum, at retsforbundet pludselig dukkede op med et forslag om en ekstraordinær statsgrundskyld på 1 pct., der skulle bruges til nedsættelse af told- og forbrugsafgifterne. Begrundelsen for uden erstatning at beslaglægge et sådant beløb for statskassen var den mærkværdige, at grundejerne havde tjent ved devalueringen, og denne fortjeneste havde de værsgo' at aflevere. Ejerne af bygninger, besætninger, inventar og lignende formuegenstande har jo også tjent ved devalueringen, hvis det kan kaldes at tjene at få flere penge, der er mindre værd, men deres fortjeneste skulle der ikke røres ved. Nå, men retsforbundet har jo i alle situationer grundskyld ved hånden som helbredelsesmiddel for snart sagt alle onder, og det kan vel derfor heller ikke undre, at dette universalmiddel toges frem også ved denne lejlighed.

Men videre med lovgivningsarbejdet!

Jeg er også tilfreds med, at regeringen får gennemført sin prislov uændret, altså uden de helt uforholdne skærpelser, som socialdemokratiet har foreslået. Det er ganske rimeligt, at der ikke gribes ind på de områder, hvor der er varerigelighed og konkurrence. Konkurrence er nu engang en langt bedre beskyttelse for forbrugerne mod urimelige priser end selven nok så fint udtænkt prisikon-